

OOM KAREL.

DOOR

MEJ. J. E. WINKLER PRINS.

Nu ik volwassen ben en boven de twintig, nu ik geleerd heb rond te kijken en op te merken in mijne omgeving en, als de gelegenheid zich voordoet, daarbuiten in grooteren kring, nu weet ik, dat mijne beste ouders veel met ons hebben te stellen gehad.

We waren met ons negenen en van dat getalletje was ik den langsten tijd van mijn jeugd de middelste; we verschilden prompt twee jaar; wist men den leeftijd van één, dan wist men dien van al de anderen, indien men slechts de volgorde der namen kende.

Voor mij was dat middenschap — om er een mooi woord voor te maken — uiterst prettig en gemakkelijk; mochten de oudsten wat langer opblijven wegens een huiselijk feestje, een verjaardag of iets dergelijks, dan behoorde ik tot de oudsten; was er door vader of moeder, als ze thuiskwamen van een uitstapje, iets heerlijk eetbaars meegebracht voor de jongsten, dan behoorde ik tot de jongsten, en daar ik — het zij met behoorlijke bescheidenheid ter loops aangemerkt — nog al een aardig kind scheen te zijn, ging dit zonder tegenspartelen of -pruttelen van den kant der oudsten of jongsten.

De liefste figuur uit dien tijd was voor mij en is steeds voor mij gebleven oom Karel, Mama's tweelingbroer en vriend harer jeugd; zijn komst was voor ons het sein tot allerlei spelen, dwaasheden en ongerechtigheden; van de jongens scheen hij een oudere broer, van ons meisjes de vriend, de cavalier, de beschermer tegen de ruwheden van onze mannelijke speelmakkers; werden we door de waarde broeders gedurende zijne afwezigheid te veel geplaagd, zoodat het zusterlijk geduld uitgeput raakte, dan was ons gewoon verdedigingsmiddel het refrein:

— Als ge niet ophoudt, zal ik 't aan oom Karel zeggen! — en — wonder der wonderen — dikwijls hielp het in weerwil van het misbruik, dat ervan werd gemaakt, en nog grooter wonder, hij, oom, de boeman, was daardoor bij de jongens niet minder gezien en geliefd.

Hoe duidelijk staat me nog voor den geest een zekere morgen, waarop ik in mijn jong hartje voor 't eerst voor hem voelde opwellen een onopdrogbare bron van liefde en dankbaarheid.

Ik was waarschijnlijk ongeveer vijf jaar; ik had met oom gestoeid en gespeeld tot ik niet meer kon; oom was op een leunstoel in de huiskamer gaan zitten, ik ging naar de eetkamer om water te drinken uit een kan, die op een klein tafeltje vóór den spiegel tusschen twee ramen stond.